

PAUL HOFFMAN

Ultimele patru lucruri

Seria
MÂNA STÂNGĂ A LUI DUMNEZEU
VOLUMUL 2

Traducere din limba engleză
RODICA-RUDMILA IVAN
MEROPI PAPAGHEORGHE

editura rao

Prolog

Imaginează-ți. Un tânăr asasin, mai bine zis un băiat, se ascunde printre firele înalte de papură, care cresc în abundență de-a lungul râurilor din Vallombrosa. Așteaptă de multă vreme, dar este o ființă răbdătoare în felul lui și ceea ce așteaptă este, probabil, mai prețios pentru el decât viața însăși. Lângă el se află un arc din lemn de tisă, cu săgeți cu vârf din oțel care ar putea penetra chiar și cea mai scumpă armură dacă te-ai apropia îndeajuns. Nu că ar fi nevoie să se întâmple asta astăzi, pentru că tânărul nu pândește vreun nevrednic care să își merite moartea din plin, ci doar o pasăre de apă. Lumina se întetește, iar lebăda zborul își întinde spre codrul plin de ciori¹; croncănitul lor plin de nemulțumire fiind provocat doar de nedreptatea frumuseții ei, lebăda aterizează pe apă ca pensula unui pictor pe pânză, un traseu direct și minunat în sine. Înoată cu eleganța vestită a speciei, deși nu vei fi văzut vreodată o mișcare la fel de grațioasă, străbătând un aer atât de neguros și liniștit, pe o apă așa de fumurie ca turla unei biserici.

Atunci săgeata tăioasă ca ura străpunge același aer pe care lebăda îl binecuvântează, și trece pe lângă ea la distanță de vreun metru. Și lebăda își ia zborul, grația și forța ei ca de pânză de păianjen zugrăvindu-i albul penelor deasupra solului, în

¹ Lumina se întetește, iar lebăda zborul își întinde spre codrul plin de ciori – (n.tr.) referință la *Macbeth* de William Shakespeare, Actul 3, Scena 2 „Lumina moare, și corbul, iată-l, zborul își întinde / Spre codrul plin de ciori“ (în traducerea lui Ion Vinea).

siguranța văzduhului. Tânărul stă acum în picioare și privește lebăda cum scapă.

– Îți vin eu de hac data viitoare, târfă trădătoare! strigă după ea și aruncă arcul pe jos, singurul dintre toate instrumentele morții (cuțit, sabie, cot, dinți) pe care nu reușise să îl mânuiască niciodată cu măiestrie și totuși singurul care îl lasă să sperie că și-ar putea repara inima frântă. Dar nici atunci. Căci, deși acesta este un vis, nici măcar aici nu ar putea nimeri ușa unui șopron de la optsprezece metri distanță. Se trezește și cugetă preț de jumătate de oră. Lumea reală este grijulie atunci când vine vorba de punctele sensibile ale acelora numiți desperados, dar chiar și cel mai mare ticălos, și Thomas Cale este cu siguranță unul, poate fi batjocorit fără teamă în coșmarurile lui. Apoi adoarme la loc, să viseze din nou la frunzele tomnatice plutind pe pâraiele din Vallombrosa și la aripile mari și albe formând vârtejuri în ceața dimineții.

1

„Odă lui Thomas Cale, Înger al Morții“ este al doilea cel mai prost poem creat vreodată de Oficiul de Propagare a Credinței Izbăvitorului Spânzurat. Ulterior, această instituție a devenit faimoasă pentru dibăcia ei în a distorsiona adevărul în favoarea Izbăvitorilor, iar expresia „a scorni preotisme“ a ajuns pe buzele fiecăruia.

Cartea Patruzeci și Șapte: Disputa

Deschideți ochii! Răsăritul veni
 S-arate Mâna Stângă
 a Domnului Puterii.
 Numele îi e Cale, brațul i-e greu
 Ca Înger al Morții face bine mereu.
 Căutând trădători ce moartea Papei doreau,
 Cale Sanctuarul părăsi când stele sclipeau.
 Pe Papă să-l protejeze, minți că fugi
 Din Sanctuar, din căminul liniștii;
 Și pe mentorul său Bosco îl părăsi,
 Totul ca de Papă să se poată îngriji.
 În Memphis, oraș de sodom și păcat
 O prințesă de gheață Cale a salvat.
 Ea prin desfrâu sufletu-i să fure-ncercă;
 El zise „Nu!“, iar ea asasini cumpără.
 De mult timp tatăl ei contra Papei conspiră

Și cu acest scop pe Izbăvitori atacă
 Respect Dar în bătălia de pe dealul Silbury
 Cu Princeps și Bosco, Cale de hac le veni.
 Regatul Memphis risipit a fost
 Iar Bosco și Cale în sfadă s-au întors
 Să distrugă antagoniștii și-al lor popor.
 Să ne rugăm pentru Papă și Izbăvitor!

Este un adevăr deja de la sine înțeles că evenimentele reale se transformă și sunt înregistrate în istorie în funcție de prejudecățile persoanei care le notează. Atunci istoria devine treptat legendă, prin urmare, adevărul devine neclar, în ciuda intereselor povestitorilor, care până în acest punct vor fi multe, variate și contradictorii. Într-un final, poate după mii de ani, toate intențiile, bune sau rele, toate minciunile și toate detaliile exacte se combină într-un mit universal posibil, în care orice poate fi adevărat, orice fals. Oricum nu mai contează. Dar adevărul este că foarte multe variante ale adevărului se transformă în vapori mitici aproape înainte ca ziua evenimentelor reale să ia sfârșit. Capodopera de mai sus, de exemplu, a fost scrisă la mai puțin de două luni de la incidentele pe care încearcă să le immortalizeze atât de prost. Să parcurgem, deci, aiureala asta vers cu vers.

Thomas Cale fusese adus la sinistrul Sanctuar al Izbăvitorului Spânzurat la vârsta de trei sau patru ani (nimănu-i nu îi păsa îndeajuns cât să știe cu exactitate). Odată ajuns acolo, micuțul atrăsese atenția unuia dintre preoții acestei religii atât de cumplite, Izbăvitorului Bosco, menționat de trei ori în poem, nu în ultimul rând pentru că el a fost acela care a cerut scrierea lui. A nu se crede că acest gest a fost inspirat de ceva atât de simplu precum ambiția sau mândria umană.

Infamia Izbăvitorilor nu era motivată doar de modul sever în care priveau natura păcătoasă a omenirii, ci erau chiar mai

cunoscuți pentru înclinația lor de a-și impune punctul de vedere prin conflicte militare purtate chiar de propriii preoți, majoritatea instruiți mai degrabă în ale războiului decât în ale predicii. Cei mai inteligenți și cei mai pioși (cuvânt al cărui sens este mai neclar în rândul Izbăvitorilor decât oriunde altundeva) erau însărcinați cu observarea și menținerea unei credințe corecte și administrarea acesteia în multele sale state cucerite și convertite. Ceilalți deveneau parte din forța armată a Unicei Credințe Adevărate, Militanții, și erau crescuți și adesea mureau (cei norocoși, conform glumei) în numeroase barăci religioase, dintre care cea mai mare era Sanctuarul. În acest Sanctuar fusese Cale ales de Bosco drept acolitul său personal – o formă de favoritism căreia numai un copil inuman de puternic i-ar fi putut supraviețui. Pe la paisprezece (sau cincisprezece) ani, Cale era cea mai rece și cea mai calculată creatură pe care ai spera să nu o întâlnești pe vreo alee întunecată sau oriunde altundeva – și aparent însuflețit doar de două lucruri: ura disprețuitoare pe care o simțea pentru Bosco și indiferența față de toți ceilalți. Dar ghinionul lui Cale urma să se înrăutățească; deschisese ușa nepotrivită la momentul nepotrivit doar ca să îl descopere pe Stăpânul Disciplinei, Izbăvitorul Picarbo, disecând o față, încă vie, și pe punctul de a face același lucru alteia. Alegând să asculte de instinctul său de auto-conservare în loc de milă și de groază, Cale închisese ușa în liniște și plecase. Însă, într-un moment de nebunie pe care zicea că avea să-l regrete pentru totdeauna, privirea din ochii tinerei care urma să fie eviscerată îl făcuse să se întoarcă și, în lupta care urmase, să ucidă un om care foarte probabil ar fi devenit Papă într-o bună zi. Din ceea ce ai înțeles despre Izbăvitori, este destul de clar ce fel de soartă îl aștepta pe Cale: una care, și poți fi sigur de asta, avea de-a face cu multe țipete.

Dacă ar fi fost lucru ușor să scape din Sanctuar, Cale și-ar fi luat de mult tălpășița. Deși, după cum spune sporovăiala aia de

„Odă lui Thomas Cale“, s-a întâmplat când „stele sclipeau“, Cale nu auzise de vreun plan împotriva Papei – o altă invenție de-a lui Bosco menită să ascundă fuga unui acolit pe care avea motive întemeiate să îl vrea înapoi, motive nelegate de acțiunile bizare și dezgustătoare ale lui Picarbo. Ceea ce poemul nu menționează este faptul că protagonistul era acompaniat de alți trei oameni: fata pe care o salvase, Vagul Henri – singurul băiat din Sanctuar pe care Cale îl tolera, și Kleist, care, ca toți ceilalți, îl privea pe Cale cu suspiciune și antipatie.

Deși inteligența lui Cale, școlită prin lungi antrenamente, îl ajută să scape de Izbăvitorii care încercau să îl recaptureze, ghinionul său obișnuit îi conduse pe toți patru în întâmpinarea unei patrule a cavaleriei Materazzi în apropiere de marele oraș Memphis, un loc mai bogat și mai variat decât orice Paris, Babilon sau Sodoma, încă una dintre puținele referințe din „odă“ având la bază un dram de adevăr. În Memphis, cei patru atraseră atenția marelui Cancelar, Vipond, și a fratelui său vitreg și de neîncredere, IdrisPukke, care, din motive neștiute nimănui, nici măcar sieși, îl îndrăgi pe Cale și îi oferi ceva ce tânărul nu mai cunoscuse până atunci – puțină bunătate.

Dar era nevoie de mult mai mult decât un pic de umanitate ca să își revină Cale, a cărui suspiciune și ostilitate îi câștigau repede disprețul aproape oricui îl întâlnea, de la băiatul-minune al clanului Materazzi, Conn, până la splendida Arbell Materazzi. Cunoscută și drept Gât-de-Lebădă (nu este o coincidență că visul violent care ne începe povestea are ca obiect al urii o lebădă), era fiica bărbatului care conducea un imperiu Materazzi atât de vast, încât nu apuca să vadă asfințitul. Bosco însă investise prea mult în ostilitatea lui Cale ca să-l lase să o folosească greșit acolo unde avea foarte mari șanse să îi vină de hac. Nu e deloc surprinzător că o persoană precum Cale nu putea să nu se îndrăgostească de o frumusețe atât de distantă ca Arbell Materazzi,

în ciuda disprețului pe care ea i-l purta. Ea continuă să îl vadă ea pe un bătaș chiar și, sau poate mai ales, după ce el îi salvă viața printr-un act letal și nemilos (la care inamicii lui aveau să se refere ulterior ca la o formă de fanfaronadă pretențioasă). Critica pe care i-o aducea Kleist lui Cale, aceea că oriunde s-ar fi dus urma o înmormântare la scurt timp, căpătă mai mult înțeles pentru ceilalți, mai ales pentru IdrisPukke, care fusese martor la carnajul nemilos cauzat de Cale pentru a o salva pe Arbell. Totuși, lucrurile străine și ciudate pot fi o poziune puternică pentru cei tineri, de aici referirea din „Odă“ la încercarea frumoasei Arbell de a-l seduce pe Cale. Doar că nu a fost vorba de seducție, dacă asta înseamnă să-i convingi pe cei nedoritori, și nu a fost vreun moment în care buzele lui Cale să formeze cuvântul „Nu!“ sau ceva asemănător. Și cu siguranță ea nu a plătit vreodată pe cineva să-l asasineze pe Cale și, așa cum avea Kleist să glumească mai târziu la citirea poemului, Arbell nici nu ar fi avut nevoie să facă asta, din moment ce erau atâția doritori gata să îl ucidă pe Cale pe gratis.

La fel de îndoielnic e faptul că tatăl ei ar fi avut vreodată chiar și cea mai vagă intenție de a-i ataca pe Izbăvitori. Agresiunea lui de-a dreptul fictivă fusese inventată de Bosco, doar ca să le dea un motiv superiorilor săi de a finanța un război al cărui singur scop efectiv era întoarcerea lui Cale în Sanctuar. Consecințele involuntare comportându-se după bunul lor obicei, armata nimicită de boală a lui Bosco, aflată sub conducerea Izbăvitorului Princeps, se trezi la Silbury Hill înconjurată de o armată Materazzi de zece ori mai mare. Bătălia care a urmat s-a desfășurat sub privirile unui Cale îngrozit (care, din motive prea complicate să le explicăm aici, puse la punct planul de atac al ambelor armate), un amestec de ghinion, confuzie, nebunie și lipsă de control a gloatei ducând la una dintre cele mai letale răsturnări de situație din istoria războaielor.

Spre surprinderea sa, Bosco se văzu conducător al Memphisului și avea la picioare orice premiu și-ar fi putut dori vreodată, mai puțin pe acela pe care îl voia: Thomas Cale. Dar în mânăca lui Bosco sălășluia de ceva vreme unul dintre cei mai unsuroși ași ai Memphisului, dezgustătorul bișnițar, om de afaceri și proxenet, Kitty Iepurele. Kitty știa că inima teribil de neexperimentată a lui Cale aparținea frumoasei Arbelle și descoperise că pasiunea ei intensă pentru acest băiat straniu deja începuse să se transforme în scrum – un fruct neobișnuit pentru o astfel de floare de seră, glumea Kitty. Cu atât mai bine pentru Bosco, ai cărui acoliți o capturaseră pe Arbelle. Odată ajuns în Memphis, Bosco apelă la talentul său de a descifra natura umană – talent prea avansat pentru frumoasa și tânăra prințesă, oricât de inteligentă ar fi fost ea – făcând-o să creadă că ar fi distrus orașul dacă ea nu renunța la iubitul ei și, în același timp, asigurând-o că nu avea nici cea mai mică intenție de a-l răni pe băiat. Astfel îl trădea ea pe Cale, dacă asta poate fi numită trădare, dar este greu de spus cum acest fapt i-a afectat conștiința. Lucrurile se întâmplaseră în așa fel încât Cale ajunsese să se predea singur, cu prețul suplimentar al eliberării Vagului Henri și a lui Kleist, doar ca să afle mai târziu că femeia pe care o iubea mai mult decât orice pe lume îl oferise pe tavă omului pe care îl ura mai mult decât orice pe lume. Și cu asta am ajuns la ultimele trei versuri ale poemului *Odă lui Thomas Cale*, eroul nostru pășind în sălbăticie cu două uri sfâșietoare în suflet: una pentru femeia pe care o iubise cândva, și cealaltă, mai familiară, pentru omul care tocmai ce-i spusese încă un lucru care îi provocă dureri amețitoare de cap. Bosco îi zise să nu își mai plângă de milă, pentru că el nu era deloc o persoană, nu era cineva care să poată fi iubit sau trădat, ci era, așa cum ne-a dezvăluit oda încă de la început, nici mai mult, nici mai puțin decât Îngerul Morții. Iar acum venise vremea să se ocupe serios de treburile Dumnezeului său.

De acum înainte, tot ceea ce urmează este purul adevăr.

Există munți mai înalți decât Muntele Tigrului, mult mai periculos de escaladat, aceia ale căror înălțimi și crevase înspăimântătoare fac sufletul să tremure prin ostilitatea lor față de orice vicuitoare. Dar nu există niciunul mai impresionant, mai priceput la a exalta sufletul, la a inspira prin splendoarea sa unică. Marea formă conică se înalță din câmpia Thamețică, cea care înconjoară mare parte din munte și se întinde în zare astfel încât, de la vreo 80 de kilometri depărtare, simetria sa maiestuoasă pare flicută de mâna omului. Dar niciun om, nici cel mai egocentric, nici Akhenaton sau Ozymandias, nu ar fi putut construi un vârful atât de măreț. Când te apropii, descoperi vastitatea sa inumană, de o sută de mii de ori mai mare decât marea piramidă a lui Lincoln. E lesne de înțeles de ce diferitele religii l-au privit ca fiind unicul loc în care Dumnezeu vorbește direct cu omenirea. Pe vârful Muntelui Tigrului primise Moise tabletele de piatră pe care au fost scrise cele 613 porunci. Aici e locul unde, drept mulțumire pentru victoria sa în fața Amoniților, Ieftae Galaaditul îi tăiașe gâtul unicei lui fiice, după cum îi promisese Domnului, că va sacrifica prima ființă care avea să îl întâmpine la întoarcerea acasă. Ea îl întâmpinase bucuroasă și până în ultima clipă Ieftae sperase la un gest de compasiune – o voce, un înger mesager, dovada clară, dar miloasă că totul era doar un test al credinței lui. Însă Ieftae se întoarse singur de la Muntele Tigrului. Aici, la Marele Dâmb de sub limita zăpezii, însuși Diavolul, la îndemnul Domnului, îi oferi Izbăvitorului Spânzurat întreaga lume care le era la picioare.

Pe de altă parte, Montagnarzii, un trib cu prea puțină religie în viața lor și care controlaseră Muntele Tigrului vreo optzeci de ani, îl denumiseră Marele Testicul. Motivul acestui nume începu să îl preocupe pe Cale în timp ce, împreună cu Stăpânul

Războaielor, Bosco, și treizeci de paznici, își croia drum spre întinderile mai joase ale muntelui.

Să descrii dispoziția lui Cale drept proastă ar însemna să insulti sensul cuvântului. Nu există niciun cuvânt, în nicio limbă vorbită vreodată, care să descrie tumultul din inima lui, ura pe care o simțea față de ideea de a se întoarce în Sanctuar și amărăciunea furiei sale la gândul trădării lui Arbell Materazzi, cunoscută tuturor drept Gât-de-Lebădă, a cărei frumusețe și grație, prin urmare, nici nu mai trebuie pomenite – nimic despre suplețea picioarelor ei lungi, nimic despre talia ei îngustă care îți tăia respirația, nimic despre forma sânilor ei (nu erau mândri, sâni ei, ci enervant de aroganți). Era o lebădă cu chip de om. În mintea lui, Cale își imagina încontinuu cum sucea gâtul lebedei și apoi o aducea miraculos la viață doar ca să o omoare iar –, de data aceasta cu un pocnet violent, data viitoare o sugrumare lentă și apoi, poate, prin scoaterea inimii și aruncarea ei pe foc, urmată de o cotrobăială bună prin cenușă doar ca să fie sigur.

În cele două săptămâni de când părăsiseră Memphisul, Cale nu deschise gura nici măcar o dată, nici măcar să întrebe de ce schimbaseră direcția chiar în mijlocul Pământurilor Râioase¹ și de ce au început să meargă în sensul opus Sanctuarului. Când analiză lucrurile, Bosco se gândi că era mai bine să își lase fostul acolit să fiarbă în suc propriu. Dar subestimase talentul lui Cale pentru furie mută și, într-un final, se decisă să rupă tăcerea.

– Mergem la Muntele Tigrlui, începu blând Izbăvitorul Bosco și chiar cu un ton aproape tandru. Trebuie să îți arăt ceva.

Ai crede că un om a cărui inimă nutrește atâta ură pentru o singură persoană nu ar mai avea suficientă intensitate a sentimentului pentru a putea disprețui o alta în același fel. Era adevărat, oarecum, dar inima lui Cale era capabilă și ambițioasă când venea vorba de ură: aversiunea pe care o simțea față de Bosco fusese pur

¹ Pământurile Râioase – în original, regiunea este numită *Scablands*. (n.tr)

și simplu mutată un pic mai departe de centrul focului, un soi de lavă stinsă, încă ținută la cald pentru a putea fi adusă înapoi în mijlocul focului mai târziu. În orice caz, în ciuda pasiunii sale pentru ură, Cale nu se putea abține să nu fie curios referitor la schimbarea de atitudine a lui Bosco. Încă de când era copil, Bosco îl cărmuia pe Cale ca pe o navă în furtună – nemilos, neînduplecat, aprig, crud, neîncetat. Zi de zi, an de an, îl purifică prin sânge și vânătaie, învățându-l și pedepsindu-l, pedepsindu-l și învățându-l până părea să nu mai existe vreo diferență între cele două. Acum se simțea doar cumpătate, blândețe, aproape tandrețe. Ce era? Nu putea găsi un răspuns nici măcar atunci când reușea să nu își consume toată energia ucigând-o pe Arbell Materazzi în mintea lui (omorând-o în bătaie cu un băț, martirizând-o pe o roată, încercând-o în aplauze într-un lac de munte). Dar în ciuda ciocanelor zgomotoase care îi asurzeau sufletul, o parte din Cale era atentă la terenul pe care îl traversau, ducând la un moment de înțelegere, deși nu chiar de amuzament – sufletul său era prea umbrat ca să mai poată simți asta. Acum putea vedea de ce i se spunea Marele Testicul. Ceea ce de la 50 de kilometri distanță păreau a fi linii fine, acum, îndeaproape, se transformară într-un relief adânc, brăzdat de creste de munte, îndreptate în direcția apei care le sculptase, dar și încrucișate și suprapuse, curbându-se și chiar formând cercuri acolo unde piatra era mai tare. Atât de aproape, te simțeai ca unul dintre cei mai mici purici încercând să traverseze testiculele celui mai mare uriaș.

Mersul prin acest labirint atât de greu de descifrat ar fi fost incredibil de dificil, în ciuda faptului că nu era prea abrupt, dacă nu ar fi existat drumul pietruit de Montagnarzi, care șerpuia deasupra creștelor și numeroaselor defilee și râpe astupate. Acest drum nu fusese făcut drept un sacrilegiu intenționat, ci pentru a putea permite accesul la depozitele de sare care arătau ca niște perle încercuind pantele mijlocii ale muntelui. În cei optzeci de ani

în care deținuseră cel mai sacru loc al Izbăvitorilor, Montagnarzii își construiseră o rețea imensă de tunele. Sacrilegiu intenționat sau nu, odată ce Izbăvitorii deveniseră din nou o putere, fiind multă vreme slăbiți în urma îndelungatelor războaie civile, au răsplătit această blasfemie prin nimicirea Montagnarzilor până la ultimul om, femeie sau copil.

După ce trecură de Marele Testicul, panta deveni din nou mai abruptă, dar nu cu mult. Deși era înalt, Muntele Tigrului nu era neapărat dificil de urcat. Relieful acesta ceva mai drept era plin de orificii mici, intrări dezafectate care duceau către depozitele de sare aflate de la 10 până la 35 de metri adâncime. În ciuda dispoziției și a tăcerii sale, Cale nu se putu abține să nu se lase distras de trăsăturile atât de curioase ale muntelui sacru. Deși nu se mândrea cu mari crevase sau cu piscuri periculoase, urcușul devenea din ce în ce mai greu și curând se văzură obligați să descalece și să își mâne caii pe căi și mai abrupte, mai incomode. Într-un final, ajunseră la o trecătoare îngustă, cu pereți drepți și stâncoși pe ambele părți.

Bosco le ordonă oamenilor săi să ridice tabăra, deși era încă început de după-amiază, apoi se întoarse spre Cale și i se adresă direct pentru a doua oară.

– Ei vor sta aici. Noi trebuie să mergem în continuare. Trebuie să îți arăt ceva. Ar fi bine și să clarificăm ceva. Singurul mod de a coborî de pe munte este prin această trecătoare. Dacă te întorci singur, știi ce are să se întâmple.

După această amenințare rostită cu blândețe, porni la drum prin trecătoare, și Cale îl urmă. Urcară vreo 30 de minute, Cale stând mereu la vreo zece metri în spatele fostului său dascăl, până ajunseră la un prag de stâncă adânc de vreo șase metri. Pe o parte se afla un altar din piatră simplu, dar frumos.

– Aici e locul unde Ieftae și-a respectat jurământul făcut Domnului și și-a sacrificat singura fiică.

Tonul vocii lui era neobișnuit, deloc reverențios.

– Și bănuiesc că pata de pe partea aia ar trebui să fie sângele ei. Trebuie să fi fost tare rezistent dacă încă se vede după o mie de ani de la vărsarea lui undeva, pe un munte.

– Orice e posibil când vine vorba despre Dumnezeu, spuse Bosco, și cei doi se priviră îndelung pentru ceva vreme. Nimeni nu știe unde a omorât-o. Altarul acesta a fost construit pentru a servi credincioșilor, iar unora dintre ei li se permite să vină aici în Vinerea Rea – un pictor vine în ziua de după vizita lor și dă cu vopsea ca să aibă destul timp să se uzeze până anul viitor.

– Deci nu e adevărat.

– Până la urmă, ce este adevărul? spuse el fără să aștepte un răspuns.

După două ore mai aveau doar vreo 500 de metri până la zăpadă și încă puțin de urcat până puteau vorbi cu însuși Dumnezeu. Dar, chiar aici, Bosco se dădu într-o parte și începu să meargă în jurul muntelui, paralel cu zăpada. Aerul rarefiat făcea drumul mai greu, deși nu mai urcau. Pe Cale începu să îl doară capul. Încercând să țină pasul cu Bosco în jurul unei stânci micuțe, îl pierdu din vedere pentru o clipă, iar când îl zări din nou, mai că intră în el. Bosco se oprise din mers și privea intens o piatră care ieșea din munte precum o porțiune dintr-un pod abandonat în fața de construcție.

– Aici e Marele Dâmb unde Satana l-a ispitit pe Izbăvitorul spânzurat promițându-i putere asupra întregii lumi, spuse Bosco și se întoarse spre Cale. Vreau să vii acolo cu mine, zise el, arătând spre capătul Dâmbului.

– După tine.

Bosco zâmbi.

– Viața mea e în mâinile tale la fel de mult cât e viața ta în ale mele.